

KARDEŞLERİME BİR KAVUŞSAYDIM!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi hakka hamdihî. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ hayrı halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَدْخُلَنَّ الْجَنَّةَ الْفَاجِرُ فِي دِينِهِ
الْأَحْمَقُ فِي مَعِيشَتِهِ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَدْخُلَنَّ
الْجَنَّةَ الَّذِي قَدَّمَحَشْتُهُ النَّارُ بِذَنْبِهِ وَالَّذِي نَفْسِي
بِيَدِهِ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِمَغْفِرَةٍ مَا خَطَرْتُ عَلَى
قَلْبِ بَشَرٍ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
بِمَغْفِرَةٍ يَتَطَاوَلُ لَهَا إِبْلِيسُ رَجَاءً أَنْ تُصِيبَهُ

(طب. ق. عن حذيفة)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun

RE. 459/6 (Ve'llezî nefsi bi-yedihî, le-yedhulenne'l-cennete'l- fâciru fî dînihî, ve'l-ahmaku fî maîşetihî; ve'llezî nefsi bi-yedihî le- yedhulenne'l-cennete ellezî kad mehaşethü'n-nâru bi-zenbihî; Vellezî nefsi bi-yedihî leyağfirenna'llâhu yevme'l-kıyâmeti bi-mağfiretin mâ hatarat alâ kalbi beşerin. Vellezî nefsi bi-yedihî leyağfirenna'llâhu yevme'l-kıyâmeti bi-mağfiretin, yetetâvelu lehâ iblîsu recâe en tusîbehû.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah'ın rahmeti, selâmı, bereketi, ihsanı, ikramı cümlelerin üzerine olsun. Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes hazretleri şu mübarek ayın feyzinden, bereketinden cümlelerinizi cümlemizi istifade ettirsin. Rahmetine gark eylesin. Fuyûzât-ı ilâhiyyesine mazhar eylesin. Bu Ramazanımızı ömrümüzün en hayırlı Ramazanı eylesin... Şimdiye kadar geçirdiğimiz Ramazanların en verimli eylesin...

Peygamber SAS Hazretlerinin, mübarek hadîs-i şerîflerinden bir demet *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabımızın 459. sayfasının ortalarında, kaldığımız yerden devam etmek üzere okuyup anlatmak istiyoruz. Rabbimiz muvaffak eylesin...

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izahına geçmeden önce, şu mübarek günde Peygamber SAS Efendimiz'in ruh-i pâkine hediye olsun diye ve onun cümle âl'inin, ashabının, etbânının, ve sâir enbiyâ ve mürselînin ve

evliyâullahın ruhlarına ve bilhassa Ümmet-i Muhammed'in mürşit ve mürebbîleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin cümlesinin ruhlarına; sahâbe-i kirâm rıdvanullahi teâlâ aleyhim ecmaîn hazerâtından müteselsilen Hocamız Mehmed Zahid Kotku hazretlerine kadar güzerân eylemiş olan cümle silsilelerimiz mensuplarına hediye olsun diye;

Okuduğumuz eseri te'lif eylemiş olan Gümüshaneli Ahmed Ziyâeddîn Hocamız'ın ruhuna ve bu hadîs-i şerîflerin bize kadar gelmesine her ne suretle olursa olsun emek sarf etmiş olan hadis alimlerinin ve râvilerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Huzur içinde, asûde, rahat bir şekilde yaşadığımız şu memleketimizi "Allah... Allah..." diye diye canını, malını ortaya koyarak fethetmiş olan şehid ecdadımızın, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bilhassa beldemizin fatihi Fatih Sultan Muhammed Han (*aleyhi'r-rahmeti ve'l-gufran*) Hazretlerinin ruhuna hediye olsun diye ve beldemizin medâr-ı iftihârı sahâbe-i kirâmın, bilhassa Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretlerinin ruhlarına âcizâne, nâçizâne hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ruhlarına ve bilhassa içinde şu oturup ibadet ettiğimiz, hadisleri okuduğumuz sizin de dinlediğiniz caminin bânisi İskender Paşa'nın ruhuna ve bu caminin çeşitli zamanlarda imarına, tamirine, genişlemesine emek sarf etmiş olanların, kesesinin ağzını açıp da yardım etmiş olanların kendilerinin ve geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek için toplanmış bulunan siz cemaat kardeşlerimizin ve sâir ihvanımızın ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye; ve yaşayan biz müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürüp, huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak alınımız açık, yüzümüz ak, günahlardan pak olarak varmamıza vesile olsun diye bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, hediye edelim, öyle başlayalım. Buyurun!

.....

a. Allah-u Teâlâ'nın Merhameti

Dersimizin başında metninin okuduğumuz hadîs-i şerif, Huzeyfetü'bnü Yemân RA'dan rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz, (*Ve'llezî nefsî bi-yedihî*) diye her birisinin arkasından bir hakikati, bir hikmeti ifade eylemiş ki, hepsine dikkatimiz ayrı ayrı çekilsin diye. Bir kere başında yemin etseydi, ondan sonra bütün beş-altı cümleyi peş peşe söyleseydi bir tesiri olurdu. Efendimiz'in hadisi, başımızın tacı; o buyurmuş, canımız feda... İnci mercan gibi, elmas gibi, yakut gibi ağzından saçılmış, güzel...

Ama her bir cümlenin başında ayrıca (*Ve'llezî nefsî bi-yedihî... Ve'llezî nefsî bi-yedihî...*) diye ayrı ayrı yemin ediyor. Neden? “Bakın, bunların her birisi ayrı ehemmiyeti hâizdir, hepsine dikkat edin, hepsine kulağınızı açın!” demek için.

Müjdeli bir hadîs-i şerîf... Bu müjdeli hadîs-i şerîf neden denk geldi? Ramazan'ın başındayız. Bu ay, Allah'ın rahmet ve mağfiretinin cûşa geldiği bir aydır. Rabbimiz bizim bu aydan istifade etmemizi nasib eylesin...

Şimdiye kadar çok Ramazanlar geldi geçti de istediğimiz gibi bir müslüman olamadık. Hepimizin içinde o yarası vardır, gönül yarasıdır, dağ-ı derûndur. Üzülüyoruz ki, “Nice Ramazanlar geçti de yine de Rabbimizin istediği şekilde ömrümü geçiremedim. İnşallah bu Ramazan geçmiş Ramazanlar gibi olmaz, çok faydalı olur, çok istifadeli olur.” diye onun için dua ettim. Allah öyle eylesin...

Bu hadîs-i şerîfte de hulâsa-i kelâm odur ki, Rabbimiz çok affedecek, çok mağfiret edecek diye müjde var. Ramazan'ın başında size bu müjde geldi ki, inşaallah bu Ramazan'a şevk ile sarılırsınız, bu oruçları Rabbimiz'in rızasına uygun tutarsınız. Bu Ramazan'da has hâlis, hakiki müslüman olursunuz.

Muhterem kardeşlerim!

İslâm'ın birçok hakikatleri bizim memleketimizde unutuldu.

Neden? Söylenmeyen şey unutulur. Söylenmeye söylenmeye söylenmeye unutulur gider. İslâm'ın inceliklerini dedelerimiz biliyordu; hepsi temiz, pak insanlardı. Gelen turistler, Avrupalı seyyahlar, elçiler hayranlıkla kitaplarına yazmışlar:

“—Osmanlılar temiz insanlardır, pak insanlardır, dürüst insanlardır. Aldatmazlar. İyi ahlâklıdırlar.

Sakin kimselerdir. Mutlulardır. Mahkeme olmaz. Büyüklerin sözünü dinlerler. Mahkemelere düşmezler, kadınlara gitmezler...”

Çok medihler var, onları uzun boylu anlatmak istemiyorum. Ama bizde İslâm unutuldu. Bizim çağımızda, bizim neslimizde iki sebepten unutuldu:

Bir ara İslâm'ı öğretecek müessese kalmadı, kapatıldı, “Talebe yok!” denildi, medrese kapatıldı, bir öğretilmeme devresi geçti. Bir devre geçti, hepimizin bildiği bir şey, geçti.

Bir de düşman şimdi bize daha çok saldırıyor.

“—Hocam saldırmıyor, işte bir şey yok.”

Öyle bir saldırıyor ki, öyle bir saldırıyor ki tariflere sığmaz! Her yerden mânevî bir saldırıyla saldırıyor. Mânevî bir harp var, bir kültür mücadelesi var. Bir iman-küfür mücadelesi var. Onlar kendi küfürlerini bize yaymaya çalışıyorlar. Hıristiyan, bizi hıristiyan etmeye çalışıyor. Dinsiz, bizi dinsiz yapmaya çalışıyor. Biz de, “İman benim en kıymetli cevherimdir, hiçbir hırsıza kaptırmam!” diye kapanmışız içimize, imanımızı korumak için öyle uğraşyoruz. Onlar da çalmaya uğraşiyor. Böyle bir kıyasıya mücadele var.

Evet, sen imanını kaptırmıyorsun ama senin çocuğun elden çıktı mı, kaptırdın demek. Senin karın, senin kızın senin gibi mi düşünüyor? Tam senin gibi mi? Oruç tutacak mı sen gittikten sonra? Namaz kılacak mı? Ramazan'a hürmet edecek mi? Başını örtecek mi? Haramdan kaçınacak mı? Yoksa;

“—Babam biraz eski kafalıydı, ben onun gibi yapmam!” deyip de onların tarafına mı geçecek, düşmanın tarafına geçecek? O mühim...

Bu aydan istifade edip Allah’ın afv u mağfiret ettiği kimselerden oluruz inşallah... Has hâlis müslüman oluruz, Rabbimiz’in rızası yolunda yürürüz.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَدْخُلَنَّ الْجَنَّةَ الْفَاجِرُ فِي دِينِهِ
الْأَحْمَقُ فِي مَعِيشَتِهِ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَدْخُلَنَّ
الْجَنَّةَ الَّذِي قَدَّمَحَشْتَهُ النَّارُ بِذَنْبِهِ وَالَّذِي نَفْسِي
بِيَدِهِ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِمَغْفِرَةٍ مَا خَطَرَتْ عَلَى
قَلْبِ بَشَرٍ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
بِمَغْفِرَةٍ يَتَطَاوَلُ لَهَا إِبْلِيسُ رَجَاءً أَنْ تُصِيبَهُ

(طب. ق. عن حذيفة)

RE. 459/6 (Ve'llezî nefsî bi-yedihî, leyedhulenne'l-cennete'l- fâciru fî dînihî, ve'l-ahmaku fî maîşetihî; ve'llezî nefsî bi-yedihî le- yedhulenne'l-cennete ellezî kad

¹ Taberani, *Mu'cemü'l-Kebir*, c.III, s.168, no:3022; Taberani, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.250, no:5227; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.X, s.364, no:17632; Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.366, no:7056; İbn-i Adiy, *Kamil fi'd-Duafa*, c.V, s.317; Huzeyfe RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.IV, s.244, no:10359; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.414, no:25201.

mehaşethü'n-nâru bi-zenbihî; Vellezî nefsî bi-yedihî leyağfirenna'llàhu yevme'l-kıyâmeti bi-mağfiretin mâ hatarat alâ kalbi beşerin. Vellezî nefsî bi-yedihî leyağfirenna'llàhu yevme'l-kıyâmeti bi-mağfiretin, yetetâvelu lehâ iblîsu recâe en tusîbehû.)

(*Ve'llezî nefsî bi-yedihî*) “Canım, nefsim kudreti elinde olan oZât-ı Celîl’e, o Allah’a yemin olsun ki...”

Geçtiğimiz haftalarda da böyle başlayan hadisleri hep okuduk.

Efendimiz neden canım elinde olan diyor?

Yaşamam da elinde, ölmem de elinde... Dilerse öldürür, dilerse yaşatır. Dilerse hasta eder, dilerse sıhhat verir. Dilerse zengin eder, dilerse fakir eder. Dilerse aklımı alır, deli kılar; dilerse akıl verir, hidâyete sokar, yolunda yürütür. Dilerse uzun ömürler verir, dilerse kısa ömür verir... Her şey elinde...

Peygamber Efendimiz yemin ediyor: “Canım, nefsim elinde olan Zât’a yemin olsun ki, (*leyedhulenne'l-cennete'l-fâciru fî dînihî*) bu cennete, dininde günah işlemiş kimse de girecek; (*ve'l-ahmaku fîmaîşetihî*) yaşayışında akılsız, ahmak olan da cennete girecek.”

Hepimiz anlıyoruz ki, büyük evliyâullah cennete girecek. Tertemiz insanlar, alim, fâzıl, kâmil, güzel ahlâklı, mücahid, sapasağlam, hiç ömrü boyunca eğilmemiş... Tabii Rabbimizin lütf u keremiyle bu cennete girecek. Peygamber Efendimiz SAS’in has vârisleri, ümmetinin gözdeleri tabii girecek.

Ama pekiyi günahkârlar ne yapacak?

“—Hocam!” diyor, iki gözü iki çeşme ağlıyor;
“Ben şu günahları işlemiş bir insanım...”

Ne mektuplar geliyor bana bilerseniz, söyleyemem.
Öyle mektuplar geliyor ki söyleyemem.

“—Hocam ben böyle bir derde uğradım. Bunun çaresi nedir?”

Benden çare soruyor. Günahlara batmış çıkmış,
bana çare soruyor:

“—Bundan nasıl kurtulurum?”

Pişman olursan, bir daha yapmamaya
azmedersen, yolunu düzeltirsen, hazır Ramazan
gelmiş, yolunu doğrultursan, hak yola girersen,
devam edersen kurtulursun.

“—Ama hocam, nefsim kıpır kıpır, kıpır kıpır
beni tekrar günaha sokmak istiyor...” diyor.

İçkiye alışmışsa, “Hadi meyhaneye, hadi
meyhaneye...”, tahrik ediyor. Başka bir
kötülüğe alışmışsa onu yaptırmaya çalışıyor.

“—O zaman ne yapayım?”

Muhterem kardeşlerim!

Onun ilacı rabıta-ı mevt, rabıta-ı mevt, rabıta-ı mevt...

Tefekkür-ü mevt... Ölümü düşüneceksin. Büyük-
lerimiz neden onu söylemişler? Peygamber SAS
Efendimiz:²

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.1, s.74, no:218; Ebû Hüreyre
RA'dan. RE. 80/15.

أَكْثَرُوا ذِكْرَ الْمَوْتِ

(الديلمى عن أبى هريرة)

(Eksirû zikre'l-mevti) “Ölümü çok zikredin, çok hatırlayın! Ölüm düşüncesini çok yapın!” diye niye söylemiş?

İşte o ölüm düşüncesi ona ilaç da onun için.

Bu, nefsin ıslahı için en güzel, en müessir, en şifalı ilaç ölümü düşünmektir, rabıta-ı mevt yapmaktır. Onu ne kadar dikkatli yaparsan, onu ne kadar derin düşünürsen, “Bu ölüm nasıl gelecek başıma? Ölümden sonra halim ne olacak? Kabirde halim ne olacak? Mahşerde halim ne olacak? Hesapta halim ne olacak? Terazinin başında halim ne olacak?” diye bunları çok düşüneceğiz.

Düşününce insanın içine yer eder, yavaş yavaş, yavaş yavaş işler. O zaman bir zaman gelir; “Eh nefis! Yıkıl karşımdan! Kör şeytan, çekil önümden!” deyip insan hak yola gider.

İlacı neymiş? Eczanede satılmıyor, başka yerde satılmıyor; Rabıta-ı mevt... Ölümü çok düşünecek, tefekkür-ü mevt edecek.

Efendimiz, günahkârın da gireceğini söylüyor ama günaha tevbe edecek, pişman olacak. Çünkü günahta ısrar ederse insan, küçük günahta bile ısrar etse, o büyük günah oluyor. Çünkü saygısız, küçük günah olduğuna aldırmıyor, laubali devam ediyor diye Allah onu büyük günah hâline getirir. Mahvoluyor. Günahtan kesilecek, vazgeçecek, yapmamaya çalışacak.

Demek ki cennete günah işlemiş kimse de girecek, saf, aptalca insan da girecek. İlla cin fikirli, her şeyi çok iyi bilen, dinimizin bütün hadislerini, ayetlerini, ahkâmını, şeriatin yasaklarını, mübahlarını ve saire bilen insan değil; safça insanlar da cennete girecek, ahmakça insanlar, hayatını nasıl tanzim edeceğini bilemeyen, aldanıveren kimseler de girecek. İlle dört başı mamur müslüman olması şart değil, ötekiler de girecek, diye Efendimiz buyuruyor.

Köle de girecek, hizmetçi de girecek, tahsilsiz de girecek, köylü de girecek, çoban da girecek... İmanı varsa girecek.

Yeminle devam ediyor:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَدْخُلَنَّ الْجَنَّةَ الَّذِي قَدْ
مَحَشَتْهُ النَّارُ بِذَنْبِهِ

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî leyedhulenne'l-cennete ellezî kad mehaşethü'n-nâru bi-zenbihî*) “Cehenneme girip de günahı dolayısıyla ateşin kendisi yakmış olduğu insan da cennete girecek.” İmanı vardı, kabahati de vardı. Kabahatleri, kusurları, günahları, kul hakları dolayısıyla cehennemde boyladı, yanacak; çıkıp yine cennete girecek. Mü'min olduğu için Allah onu cehennemde ebedî tutmayacak, cezası kadar yanacak, cennete girecek.

Tabii cehennemde ebedî kalmamak iyi bir şey de, herkes kabul eder ki ebedî yanmaktan bir zaman sonra çıkmak iyi ama...

Muhterem kardeşlerim! Bu, bir zaman sonra çıkmaya insanın pek heves edeceği gelmiyor. Neden?

Giren, en aşağı milyonlarca sene kalacak. Bir giren milyonlarca sene kalacak. İki yüz, üç yüz milyon sene kalacak. Çok çekecek. En iyisi hiç cehenneme girmeyecek gibi burada çalışmalı.

Kömür olacaklar, yanacaklar... Onlar marsık, birbirine yapışmış siyah kömür hâline gelecek. Ondan sonra Allah-u Teâlâ Hazretleri onları *nehri'l-hayat* denilen hayat nehrinde yıkattıracak; o kömür haline gelmiş müslümanlar tekrar yerden nebatın bittiği gibi insan haline gelecekler. Ondan sonra cennete girecekler. Hatta cennetlikler onlara diyecekler ki:

“—Bunlar cehennemî... Yani cehenneme girip çıkıp geldiler.” Onlar da o cehennemin adıyla anılmaktan rahatsız olacaklar, diyecekler ki:

“—Yâ Rabbi! Cennetteki kardeşlerimiz bize ‘cehennemî’ diyor, ‘cehennemden gelme’ diye ad takmışlar, bu bize hoş gelmiyor.”

Allah o adı kaldırtacak, dedirtmeyecek. Ondan sonra cennette rahat edecekler. Ama cehennemde milyonlarca sene yaşadktan sonra...

Onun için, cehenneme hiç düşmemek için öyle çalışmalı.

“Cehennemin zakkumundan bir damlası dünyanın deryalarına, okyanuslarına damlasa bütün dünya denizlerini acı ederdi, fesada uğrattırdı.” diyor Peygamber Efendimiz.

Onu insan her gün yiyecek. Cehenneme giren zakkum yiyecek. O onu ne kadar azaba uğrattır, ne kadar işkenceler var cehennemde, onları düşünüp bizim bu hayattaki gayemiz cehenneme düşmeden cennete girmek olacak. Öyle olmalı.

اللَّهُمَّ ادْخِلْنَا الْجَنَّةَ مَعَ الدُّخُولِ الْأَوَّلِينَ بِغَيْرِ
سَبْكِ عَذَابٍ وَإِقَابٍ

(*Allâhümme edhilne'l-cennete mea'd-duhûli'l-evvelîn, bi-gayri sebki azâbin ve ikâb*) “Yâ Rabbi! Azaba uğramadan, ikâba uğramadan, cehenneme düşmeden bizi ilk girenlerle cennetine dâhil et.”

Gaye bu olacak. Yoksa girdi mi bir insan mahvolur. Ama orada müslüman kalmayacak, cezasını çektikten sonra girecek diye yine girenler için böyle bir müjde de var.

Allah bizi cehenneme girmeyenlerden eylesin... Cehennemden âzâd ettiği bahtiyarlardan eylesin...

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
بِمَغْفِرَةٍ مَا خَطَرْتُ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ؛

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî leyağfirenna'llâhu yevme'l-kıyâmeti bi- mağfiretin mâ hatarat alâ kalbi beşerin.*) “Nefsim elinde olan Zât-ı Celîl’e and olsun ki; Allah öyle bir mağfiret edişle mağfiret edecek ki; kıyamet gününde, öyle bağışlayacak, öyle bağışlayacak, öyle bağışlayacak ki; hiçbir kulun kalbine, hatırına sığmayacak kadar bağışlayacak.” Çok bağışlayacak, kimse tahmin edemeyecek.

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
بِمَغْفِرَةٍ يَتَطَاوَلُ لَهَا إِبْلِيسُ رَجَاءً أَنْ تُصِيبَهُ

(*Vellezî nefsi bi-yedihî*) “Canım elinde olan Allah’a and olsun ki, yemin olsun ki, (*leyağfirenna’llàhu yevme’l-kıyâmeti bi-mağfiretin*) Allah-u Teâlâ Hazretleri öyle bir mağfired edişle, öyle bir affedişle affedecek ki; (*yetetâvelu lehâ iblîsu recâe en tusîbehû*) ‘Acaba bana da isabet eder mi bu?’ diye şeytan bile heveslenecek.”

Şöyle doğrulacak, davranacak, oraya doğru el uzatacak ama nerede? Öyle şey yok, o kadar da değil. Şeytan bile heveslenecek. Ooo bakacak, o günahkâr affoldu, bu günahkâr affoldu, şu kusurlu affoldu, bu kusurlu affoldu... Şeytanın mesleği fesat, işi gücü insanları azdırmak; o bile heveslenecek.

Bu hadîs-i şerif, çok müjdeli bir hadîs-i şeriftir. Bu ay da afv u mağfired ayıdır. Allah rast getirdi size, bu ayın başında bu mağfired hadîs-i şerîfini bize okutturdu ki gönlünüz hoş olsun, zevk ile şevk ile Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne ibadet edin diye.

Muhterem kardeşlerim! Bu ayın orucunu tam tutmak için, bu aydan tam istifade etmek için orucun ne olduğunu bilmek lazım. Şimdi sorsan, herkes orucu biliyorum sanır. Çok kimse orucu bilmiyor.

“—Hocam işte sahura kalktık, yemek yedik.

Ondan sonra Şimdi de yemek yemiyoruz, su içmiyoruz, akşam iftarda yiyeceğiz.”

OruÇ sadece bu değil. Ya nedir?

Peygamber Efendimiz SAS bir hadîs-i Şerîfinde buyurmuş ki:

“—Bir insan yalan sÖzü, malayaniyi bırakmazsa onun tuttuğu oruÇ değil. Bir insan Şu günahı, Şu günahı işlemeye devam ederse, Allah’ın onun akşamüstü aÇ susuz kalıp o vakte kadar beklemesine ihtiyacı yok. Ha tutmuŐ, ha tutmamıŐ...”

Bu hadîs-i Şerîfler çok. Şimdi mevzu dağılmanın diye onların uzun boylu metinlerini okumayacağım ama bir hadîs-i Şerîfinde buyuruyor ki:

“—OruÇ tutanlardan nice insan vardır ki, akşama kârı yok; sadece aÇ ve susuz kalmış, o kadar.”

AÇ ve susuz kalmaktan başka kârı olmayan insanlar olacak, neden? Harama baktı, gıybeti etti, yalanı sÖyledi, insanları aldattı, Şu günahı iŐledi, bu günahı iŐledi...

Ne olacak? Orucun sevabı gidecek.

Onun için, madem bu Ramazan’a girdik, madem bu afv u mağfiret ayıdır, madem Allah çok insanları bağışlayacak, madem çok mükâfatlar var, Şu orucu doğru düzgün tutmaya biraz diŐimizi sıkıp gayret edelim! Yemek yemiyoruz, midemiz acı acı, cız cız cız yanıyor, karnımız aÇ, midemiz boş... Canımız yemek istiyor, yemiyoruz. Gözümüz de harama bakmayacak. Televizyonun karŐısına geŐ, Őarkıcı çıksın,

dekolte kıyafetle, sen onun göğsünü seyret, bacağına seyret, kolunu seyret, oruç tut. Gündüz oruç tut, akşamüstü bir gazinoya git, keyif çıkar. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!

Oruçlusun; dilinde yalan, dolan, gıybet, iftira, dedikodu...

Oruçlusun; akşam eve geliyorsun, her bir çocuk bir tarafa saklanıyor, neden?

“—Babam oruçlu, sinirli. Vurduğunu devirir, kırar. Aman ses çıkartmayın, yemek yiyinceye kadar bunun akli başında değil, asabi... Sigara da içmediği için eli ayağı titriyor.”

Ne anladım ben?

Oruç, kendisini tutma mesleği. Sen kendini tutamıyorsun ki! Hanımı azarladın, çocuğu dövdün, ötekisini kaçırttın, berikisini korkuttun... Bu ne biçim oruç?

Oruç böyle olmaz. Oruçlu insan oruçlu olduğunu bilecek, sabırlı olacak. Çelik gibi iradesi olacak, nefesine hâkim olacak, kötü söz söylemeyecek, harama bakmayacak, haramı dinlemeyecek, yasak yola varmayacak, kötü iş yapmayacak.

Oruç, ahlâksızlıklardan sakınma çabası. Yemek ve su haram mı?

“—Değil hocam. Ekmek helal, su da helal, et de helal, süt de helal...”

Peki, Allah'ın helallerinden oruç tutuyorsun da neden haramlarından oruç tutmuyorsun?

Allah'ın helal kıldığı şeyleri yemiyorsun, oruç

tutuyorsun; haramlarından oruç tutmuyor. Gıybet devam ediyor, zulüm devam ediyor, haksızlık... Olmaz. Olmayacağını hem Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfinde bildiriyor hem de akıl mantık da bunu kabul ediyor. İşin aslı böyledir.

Onun için orucunuzu doğru düzgün tutun. Doğru düzgün tatalım.

Açıyoruz gazeteyi; gazetenin burasında haber var, burasında çıplak kadın resmi var. Bu tarafında Ramazan sayfası var, bu tarafında hadîs-i şerîf var.

Hey Allahım... Ey gazi hünkâr, ne günlere kaldık... Sübhanallah...

Ramazan sayfası, arka tarafı çevir bakayım, çevirdim... Boydan boya bir kadın resmi! E ne anladım ben bundan! Bu ne böyle, bu ne? Bu ne, bu ne? E ona da bakıyor tabii.

“—Haa bak göğsünün ölçüsü doksan üç santim, kalçasının ölçüsü seksen yedi santim...”

Olmadı... Olmaz böyle şey!

“—E ne yapacağız hocam, gazete okumayalım mı?”

Öyle gazeteyi okuma! Evine okuyacağın gazeteyi seç.

“—E hiç yok!”

Radyo dinle, haberi oradan al. Hiç yoksa...

Hiç yoksa zaten senin o gazeteyi kurmak boynunun borcu. Ne biçim müslümansın sen?

Esip tozup duruyorsun:

“—Bu memleketin yüzde doksan dokuzu müslüman!” Nerede?

Hani senin istediğin gibi Allah’ın dinine uygun, Kur’ân-ı Kerîm’e, hadîs-i şerîfe uygun neşriyatın yoksa olmaz ki... Yoksa kurmak müslümanın boynunun borcu olur.

Onun için, o resme bakarsan günaha girersin. O çıplak kadına bakarsan günaha girersin.

Ondan sonra akşam iftar ettikten sonra sinemaya, gazinoya, tiyatroya, eğlenceye gidersen bu neye benzer?

Sabahtan akşama kadar duvar yapıyor beyzâdem, ev yapıyor; akşamüstü evi yıkıyor. Sen çocuk musun? Lego mu oynuyorsun? Çocuklar üstüne bir şeyi yığar, üst üste koyar koyar, keyfi gelir, ondan sonra bir tane vurur, devirir. Gündüz kazandığını akşam deviriyor. Olmaz!

“—Hadi iftar ettik, nereye gidelim? Hangi eğlence yerine gidelim?”

Gazeteler de bunu körüklüyorlar. Bu tezata dikkatinizi çekerim. Bazı gazeteler eski İstanbul’da Ramazan eğlenceleri, bilmem hangi semte, bilmem hangi çeşit tiyatro eserleri, bilmem hangi eğlenceler... Kantocu filanca kadın bilmem ne...

Böyle şey olur mu ya? Müslüman böyle şey yapar mı?

Gündüz namaz kılacak, akşam eğlenecek. Gündüz oruç tutacak, akşam eğlenecek.

Teravihten çıkacak, ondan sonra... Olmaz!

Tezatlđ işler yapmayın. Akla mantıĝa sđĝan iş yapın. Perhize lahana turşusunun yaramadđĝı gibi, ibadete de ĝünah yaramaz.

“—Hatta bir insan eĝer ‘Tevbe yâ Rabbi! Tevbe yâ Rabbi!’ deyip tevbe ediyor da ĝünahta ısrar ediyorsa, ĝünahta devam ediyorsa, Allah’la istihza, alay ediyor gibi olur.” diyor.

Peygamber SAS Efendimiz:³

التَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ

(الدیلمی، و ابن أبی الدنيا، والقشیری فی الرسالة، وابن النجار عن أنس)

(*Et-tâibü mine’z-zenbi kemen lâ zenbe lehû*)
“ĝünahtan dönmüş ve tevbe etmiş olan kişi, sanki hiç ĝünahı yokmuş gibi pak olur.” buyuruyor.

“ĝünaha devam ederken tevbe eden de Allah’la alay eden gibi olur.” diyor Peygamber Efendimiz. O hadisin arkasından o geliyor. Onun için şu orucu adam gibi tutun, er gibi tutun, erkekçe tutun veya hanımca tutun. Karşımda erkekler var ama hanımlar o hükümden müstesna deĝil. Harama bakmayacaksınız, haramı söylemeyeceksiniz, haramı dinlemeyeceksiniz, haramı işlemeyeceksiniz.

ĝünahtan kaçınacaksınız, ahlâkını düzelteceksiniz, kalp kırmayacaksınız.

³ Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.77, no:2432; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IV, s.208, no:10175; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.296, no:944; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XI, s.392, no:11043.

“—Hocam, o gelip bana çatarsa ne yapayım?”

Peygamber Efendimiz söylemiş, benim söylememe lüzum yok. SAS diyor ki:

“—Size gelir de birisi söverse ve sizinle kavga etmeye kalkarsa, sataşırca, üç defa ‘Ben oruçluyum, ben oruçluyum, ben oruçluyum!’ desin.”

Kendisine de telkin ediyor, demiş oluyor ki:

“—Ey nefis! Sakın ha karşı taraftaki tahrike kapılma, sen oruçlusun. Sen ona uyarsan orucun sevabı gider. Nemelazım, sen bu işten vazgeç, dön git...”

“—Hocam ben döner gidersem bana korktu derler.”

Ya korktu desinler; Allah seviyor! Peygamber Efendimiz’in tavsiyesi böyle. Bu korkmak meselesi değil. Sen onu vurdun mu devirirsin ama oruca kavga yakışmaz. Oruçluya kötü huy yakışmaz. Huyunu düzeltmediğin zaman, orucun kıymeti yok.

“—Hocam ben biraz Anadolu terbiyesi gördüğüm için kazak erkeğim, eve geldim mi bağırmadan yapamam. Kapıdan girdiğim zaman herkes korkmalı... Bağıracağım, çağıracağım...”

Karşıdaki, o da Allah’ın kuludur. Sen şimdi bağırsın, susturursun; rûz-i mahşerde onun eline fırsat geçer; “Bu kocam bana zulmetmişti yâ Rabbi!” diye fitil fitil senin burnundan getirir, haberin olsun. O çocuk senin burnundan getirir.

Biliyor musunuz bu dost gördüğünüz çocuklar, kendi bağırınıza bastığınız evlatlar, yarın sizden davacı olabilecek. Ne diyecek?

“—Yâ Rabbi! Bana İslâm terbiyemi güzel vermedi de ben ondan iyi müslüman olmadım!” diyecek.

Böyle diyecek. Anasını babasını Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin karşısında kendisini müdafaa etmek için şikâyet edecek.

Onun için Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruluyor ki:

“—Sizin ailenizden ve çoluk çocuğunuzdan sizin için düşmanlar vardır, sakının!”

Hasım etme kendine, hakkını ver:

“—Yâ Rabbi! Ben ona terbiyesini güzelce verdim. Lokmasını helalinden yedirdim, babalık-analık vazifemi yaptım, doğruyu öğrettim. Gücüm yettiği zaman da tazyikte bulundum, doğru yolda yürüsün diye. Ben gittikten sonra kendisi böyle yapmış.” diye sen müdafaa edebilesin, kendini müdafaaaya imkânın olsun.

Baskıyla, kavgayla, dövüşle, zayıfı tepelemekle bu iş yürümez. Mahkeme-i kübrâ var, büyük muhakeme günü var, amellerin arz edildiği gün var, bohçaların açıldığı gün var, sevapların günahların ortaya döküldüğü gün var, insanların mahşer halkına rezil olabileceği gün var. İşimizi ona göre yapacağız.

Yanımızda hiç kimse olmasa bile, harama bakmayacağız. Yanımızda hiç kimse olmasa bile melekler var; vücudumuzda üç yüz altmış tane melek var, hafaza melekleri var, oralarda, o çevrede dolaşan başka melekler var. Sonra, “Allah-u Teâlâ Hazretleri görüyor.” diyeceğiz, yalnızken bile harama el uzatmayacağız, yasak haram işi yapmayacağız.

Oruç böyle tutulursa Allah affedebilir. Öyle çalışırsak, böyle ciddi çabalarsak inşaallah kurtuluruz. Ama öyle olmazsa bu iş tehlikelidir.

Ben askerlikten çok korktum. Askerlik yaptığım zaman askerlikten ödüm patladı. Askerlik yapan kardeşlerimize Allah yardım etsin.

Durup dururken bir zimmet çıkartırlar:

“—Topun şu parçası senin nöbetin sırasında kayboldu!”

Ya sen almadın, sen çalmadın, götürmedin. Sen orada subaysın ya, senden sorulur. Alaydan bir asker kaçar, yolda ezilir, senden sorarlar.

“—E ben ne yapayım? İşte burada nöbet tutuyordum, alayı bırakıp da gitse miydim? İşte ben normal sayımımı yaptım gittim.” Gitmiş, ondan sonra gitmiş, atlamış tel örgüden... Senden sorarlar. Zimmet çıkabilir. Askerlik bitinceye kadar ödüm patladı benim ki, “Akşam yatarsın, sabah nasıl kalkacağın belli olmaz, ne olacağın belli olmaz; başına bir hal gelir.” diye.

Müslümanlık da öyle...

Evet, şu anda namaz kılıyoruz ama ölüm ne zaman gelecek, hangi halde gelecek? Ne şekilde gelecek?

Korku üzere olacağız. Allah'ın mağfireti çok da şeytan da etrafımızda aç kurt gibi dolanıp duruyor; “Bir fırsatını bulsam da şunu aldatsam, kandırısam!” diye. Bir ayağımızı kaydirtip da düştük mü çullandır üstümüze, bizi parça parça eder.

Onun için Rabbimiz bize tevîkîni refîk etsin... Bize daima yardım eylesin... Bizi daima hıfz u himayesinde eylesin ki yolundan şaşmayalım, sapmayalım. Cehenneme düşecek iş yapmayalım.

Cehenneme düşmeden cennete girelim. Yıldırım gibi sırattan geçip cennete ilk girenlerle girelim. O zamanında yaşamadığımız Efendimiz'e komşu olalım... O Havz-ı Kevser'den doya doya içelim inşaallah.

b. Emr-i bi'l-Ma'ruf ve Nehy-i ani'l-Münker

Bu, çok kimsenin bildiği çok mühim bir hadîs-i şerîftir.

Neden mühim? Hepimizin hayatını bu hadîs-i şerîfteki emre uygun olarak tanzim etmemiz ve bu hadisi icrâ etmemiz lazım geldiğinden mühim. Müslümanın mühim vazifelerinden birisini bildiriyor.

Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:⁴

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتَأْمُرَنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَوْنَ
عَنِ الْمُنْكَرِ أَوْ لَيُوشِكَنَّ اللَّهُ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ
عِقَابًا مِنْ عِنْدِهِ ثُمَّ لَتَدْعُوا عَنْهُ فَلَا يَسْتَجِيبُ لَكُمْ

(حم . ت . حسن ، والسراج ، ض . عن خذيفة)

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.468, no:2169; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.388, no:23349; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.84, no:7558; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.X, s.93, no:19986; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VII, s.276; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.367, no:7059; Huzeyfetü'bnü'l-Yemân RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.68, no:5529; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.402, no:25172.

RE. 459/7 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lete'murunne bi'l-ma'rûfi, ve letenhevünne ani'l-münkeri, ev leyûşikenna'llàhu en yeb'ase aleyküm ikàben min indihî, sümme leted'ù anhu, felâ yestecîbu leküm.*)

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Canım nefsim kudret-i elinde olan Allah’a, alemlerin Rabbine yemin olsun ki, (*lete'mürunne bi'l- ma'ruf ve letenhevünne ani'l-münker*) ya emr-i ma'rufu muhakkak yaparsınız ve nehy-i münkeri muhakkak icrâ edersiniz; (*ev leyûşikenna'llàhu en yeb'ase aleyküm ikàben*) ya da, Allah’ın size emrettiği farz vazifeyi yerine getirmezsensiz, Allah-u Teâlâ Hazretleri çok kuvvetle muhtemel ki başınıza bir ikàb, bir azap, bir cezâ gönderir. Göndermesi aşağı yukarı tahakkuk eder.” Nereden?.. (*Min indihî*) “Kendi tarafından...”

(*Sümme leted'ù anhu*) “Sonra siz ‘Bu gelen belâ kalksın!’ diye, onun aleyhine dua edeceksiniz. ‘Yâ Rabbî, böyle bir belâ geldi, aman bizi koru, bizi kurtar, bu felâketi başımızdan defet, Aman ya Rabbî!..’ dersiniz. Allah aslında mücîbü’d-deavâttır ama, (*felâ yestecîbu leküm*) sizin duanıza icâbet etmez.”

Bu vazife nedir? İhmal edildiği zaman duaların kabul olmamasına sebep olan vazife nedir? Emr-i mâruf, nehy-i münker vazifesidir.

Hem de Efendimiz *nûn-u te'kîd-i sakîle* ile buyurmuş ki; (*lete'murunne bi'l-ma'rûf*) Arapça’da nun harfinin *ünne* diye şeddeli söylenmesi, muhakkak ve muhakkak mânasına gelir.

“—Muhakkak ve muhakkak emr-i mâruf yapacaksınız. Muhakkak ve muhakkak nehy-i münker yapacaksınız haa!” demek. Bu ifade Arapça’da o zaman kullanılır. Yoksa her zaman kullanılan bir şekil değil. Nûn-u te’kîd derler buna, tekid etmek için, sözü kuvvetlendirmek için böyle getiriyor.

“—Mutlaka ve mutlaka emr-i mâruf yapacaksınız.”

Ne demek emr-i mâruf? Aklın, şeriatin doğru gördüğü işi yaptırmak için söyleyeceksiniz, tavsiye edeceksiniz, yaptırmaya çalışacaksınız, yapılmasına omuz vereceksiniz, destek olacaksınız, o iş olacak. O işin yapılması için ter dökceksiniz, çalışacaksınız, çabalayacaksınız. Eliniz yırtılacak, yüzünüz terleyecek, pantolonunuz tozlanacak ama o işi yaptırmaya çalışacaksınız.

Bir de aklın ve şeriatin doğru görmediği kötü şeyleri de yaptırmamaya çalışacaksınız:

“—Olmaz böyle şey, bunu yapamazsın! Ben varken yapamazsın! Bunu yaptırmam arkadaş! Ben burada durduğum müddetçe bu işi yapamazsın!”

Kötülüğü yaptırmamak, iyiliği yaptırmak; bu hepimizin boynunda bir vazifedir. Nasıl vazife?

Sen bir yerde memursun, etrafındaki üç tane memur arkadaşın rüşvete alışmış, işi rüşvetle yapacak.

“—Arkadaşlar canınıza okurum, ben varken burada haram yenmez. Yaptırmam bunu!”

Veyahut iki kişi bir kimseyi aldatmak istiyorlar:

“—Heyt! Yapma onu, çekil oradan! Arkadaş bunlar seni aldatmak istiyor, uyma. Ben varken bunu yapamazsınız!”

“—Seni de döveriz!”

“—Ben dayak yiyebilirim ama beni devirmedikçe, benim üstüme basıp geçmedikçe bu işi yapamazsınız! Yaptırmam bunu, uğraşırım sonuna kadar!” diyecek, insan kötülüğü engelleyecek.

Müslümanın vazifesi bu, aslî vazifesi... Farz, müslümanın boynunun borcu...

Ve kötülüğü engellediği gibi iyiliği de yaptırmaya çalışacak. Hayrı, iyi olan şeyi omuz verecek, yapmaya çalışacak.

“—Hocalar yapsın, hacılar yapsın...”

Ya yol yapılacak, çeşme yapılacak, şunu yapılacak, bunu yapılacak... Çok hayırlar var.

Şimdi biz hayırlar yapalım diye sözü getiriyorum, yine hatırıma geldi, yine söyleyeceğim:

Hayır yapalım diye vakıf kurmuşuz. Bir vakıf kurmuşuz, öyle yüklerin altına girmişiz ki aklınız durur! Birkaç milyar Kadıköy yakasında mektepler kuracağız, büyük tesisler yapacağız. Birkaç milyar Anadolu yakasında, Rumeli yakasında... Yeşilköy tarafından 18 dönüm yer almışız, caminin yapılmasına başlamışız, büyük tesisler yapacağız. Daha başka yerlerde çalışmalar var. Her yerden geliyorlar, bizi cebi çok para dolu sanıyorlar, cemaatimizi sargın, canlı görüyorlar. Herkes geliyor:

“—Hocam, dört katlı Kur’an kursu binası yaptık, tamamlayamıyoruz, paramız kalmadı, buyurun bunu siz işletin...” diye bizden yardım istiyor.

Ya ben para basmıyorum ki! Ben banker değilim ki, para babası değilim ki, zengin değilim ki, fabrikatör değilim ki...

Nasıl olacak? Beraber yapacağız, hep beraber yapacağız.

Hayrı bir düşünüveriyoruz, taşınıveriyoruz, “Sizin nâmınıza şurada bir hayır var.” diyoruz. Siz hayırlarınızı dağıtmayın. Derli toplu bir hedefe teksif edersek, hepimiz aynı hedefe yönelirsek işleribaşarıyoruz. Hayırları yapacağız. Büyük müesseseler, dev müesseseler kuruyoruz, herkesin hayran kalacağı... Hayran kalıyorlar. Yurtiçinden, yurtdışından alkış alıyoruz. Ama kulun alkışı bizim için mühim değil, Rabbimiz razı olsun, yeter. Hayırlı hizmetler oluyor.

Bir yerde bir yer kurduk, dün akşam oradaydım mesela, korka korka kurduk. Geçen sene bir yer kurduk, bu caminin sahasının iki sahası kadar geniş bir yer kurduk. Biz bunun kirasını nasıl ödeyeceğiz? Ceketimizi satarız, öderiz. Hayır için yaptık. Ne yapalım, ödeyeceğiz.

Orayı kurduk. “Nasıl çalışacağız, acaba ne yapacağız?”

Bir ara bilemediler. Şimdi el-hamdü lillâh akşamları fukaraya ve dostlara her zaman...

Bak, Peygamber Efendimiz SAS diyor ki;

“—Müslüman kardeşinin paraya ihtiyacı varsa ona borç vermek, fakire sadaka vermekten daha iyi...”

Neden? Fakirin ne olduğu belli değil ama bu senin müslüman kardeşin, asil insan, borçlanmış. İslâm'ın görüşü başka. Fakire yemek çıkartıyorsun, güzel; bir de dostların muhabbeti olsun diye dostlarını da çağırıyorsun, o da güzel!

Esas olan muhabbet... Bizim birbirimizi samimi kardeş olarak sevmemiz lazım. Yüzümüze gülüp arkamızdan kuyu kazdık mı, böyle Müslümanlık olmaz. Candan seveceğiz, birbirimize canımızı verecek gibi olacağız.

Neden? Bizim muhabbetimiz Allah için, maddî menfaat için değil.

İftar yemeği veriliyor; talebeler geliyor, fakirler geliyor, zenginler muhabbet için geliyorlar. Eh oldu mu şimdi bizim tuttuğumuz yer cami; teravih namazı kılınıyor, akşam namazı kılınıyor, iftar yemeği veriliyor, dinî konuşma yapılıyor... Eh tamam, burada başladı işte sevap kazanılmaya... Orada namaz kılanların her birinin sevabından bir misli, ona sebep olanların hepsine veriliyor, taksim ediliyor. Hayra sebep oldular çünkü, yaptırıyorlar.

Bir dağda bir Allah'ın kulu kalkıp ibadet edince, o dağ öteki dağa iftihar edermiş, hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz bildiriyor... Biz bilemeyiz, bizim kulaklarımız duymaz.

Etrafınızdaki her şey Allah'ı tesbih ediyor. Kur'ân-ı Kerîm'de Allah-u Teâlâ Hazretleri:

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ

تَسْبِيحَهُمْ

(الاسراء: ٤٤)

(*Ve in min şey'in illâ yüsebbihu bi-hamdihî velâkin lâ tefkahûne tesbîhahüm*) “Allah’ı tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur ama, siz onların tesbihlerini anlayamazsınız.” (İsrâ, 17/44) buyuruyor.

“—Hiç tesbih etmeyen şey yok!” diyor.

Kaç kişi duyuyor tesbihi? Var mı etraftan tesbih duyan? Sübhanallah, sübhanallah tesbihini?

Duyamıyoruz ama o dağ öteki dağa seslenirmiş:

“—Benim bugün üzerimde Allah’ın bir kulu Allah’a ibadet etti yaa, haberin var mı senin?” diye iftihar edermiş.

Biz bir yer tuttuk, orada iki yüz kişi namaz kıldı, iki yüz kişi yemek yedi hadîs-i şerîfler okundu, ayet-i kerîmeler okundu, gündüzleri ders yapıyor... Tamam buraya kirası yüz elli bin lira da feda olsun, iki yüz bin lira da feda olsun... Müslümanların bunu vermesi lazım, çünkü hayır...

Şu cami... Şu caminin yan tarafı bir topraklı yerd, kümes vardı, dut ağacı filan vardı. Orayı ibadete açtık, orada insanlar namaz kılıyor, güzel. Burada ibadet edildiği müddetçe onun yapılmasına yardım edenlerin defterine sevaplar yazılıyor kardeşlerim. Bu iş böyle. Arka taraftaki odaların arasını açtık, şu avlunun arkasında, sizin oturduğunuz yerin dört misli yer var orada. Oraya da kadınlar geliyorlar, oturuyorlar, hadisleri dinliyorlar. Onların sevapları onu yapanlara gidiyor. Kimisi bu tahtasını yaptı, kimisi halısını döşedi, kimisi başka hayrını yaptı...

Hayırlara vesile olacağız, hayırlara katılacağız. İnşallah Allah- u Teâlâ Hazretleri rahmetine vesile eder.

O bize çok nimetler vermiş: Sıhhatimiz nimet, aklımız nimet, Müslümanlığımız nimet, kazancımız nimet, oğul evlat aile nimet, haysiyetimiz şerefimiz nimet. Saymak istesek Allah'ın nimetlerini sayamayız. Göz nimet, kulak nimet, dil nimet, her şey nimet... Onimetlerin karşısında biz ne yapıyoruz ki? Azıcık bir şey yapıyoruz. Çoban ne getirirmiş? Çamsakızı getirirmiş. Hediye olarak çam ağacından koparıp çamsakızı getirirmiş. Ya bu padişahın bu çamsakızına ihtiyacı yok ki. Ama ne yapsın?

Çam sakızı çoban armağanı... Saraya gittiği zaman çoban çamsakızı götürür.

Bizim de Rabbimiz bize bunca nimetleri vermiş, malımızla canımızla çalışacağız. Öyle insan var ki, malının kırkta birini veriyor, zekât... Öyle insan var ki, beşte birini veriyor. Öyle insan var ki, yarısını veriyor. Öyle insan var ki, hele hele bizim bu arkadaşların arasında duydum, adını söylememi istemez ama duydum, iftihar ediyorum, kendisi geçinecek kadar parasını ayırıp kazancının hepsini İslâm'a hizmete verenler, öyle babayığitler var... Dünyada iyi insanlar eksik değil ki... Yoksa çoktan batardık, bizim başımıza taş yağardı. Allah'ın iyi kulları eksik değil.

Muhterem kardeşlerim!

Emr-i mâruf yapacağız, iyi işleri destekleyeceğiz, yapacağız, söyleyeceğiz, tavsiye edeceğiz, susmayacağız.

“—Hocam ben bu adamlara geçen akşam söylemiştim, bu akşam yine yapıyorlar.”

Madem bu akşam yine yapıyorlar, sen de bu akşam yine söyle... Neden?

Onlar yine yaptılar, sen de yine söylemek hakkına sahip oldun. Bıraksalardı sen de peşlerini bırakırdın. Yine başlarına dikilirsin;

“—Bu yaptığınız doğru değil kardeşler! Bu mübarek Ramazan gününde bu işi, bu naneyi yemeyin, bu haltı karıştırmayın!” diye yine söylersiniz. Yarın yine yapacaklar, dinlemeyecekler. Yine gidersin, yine söylersin. Bakalım kim kârlı çıkacak?

Emr-i mâruf yapacağız, nehy-i münker yapacağız.

“—Burada bu kötülük olmaz. Şu hayrı yap, buyur, kölen olayım, emret ne istersen yapayım. Bu hayrı yapalım, bu şerri işlemeyelim.” diyeceğiz.

Biz bu nasihatleri etmeye etmeye, etmeye etmeye, memleket mahvoldu, şer aldı götürdü her tarafı...

Bu şerleri işleyenlerin hepsi de bizim akrabamızdır. Ya senin akrabandır, ya onun akrabasıdır, ya berikisinin akrabasıdır. Herkes birbiriyle tanışıktır. Ben gitsem söylesem, adam enseme boza pişirir. Ona sen söyleyeceksin. Ona sen söyleyebilirsin, akrabandır, dayındır; nazın geçer. Ben söyleyemem. Ötekisine de berikisi söyleyecek. Herkes vazifesini yapacak.

Biraz da zorlayacak. Bir insanın gücü yeterse hayrı zorla yaptırtacak. “Ee gel bakalım, yap şunu!” Zorla. “Kıl namazını! Bırak o edepsizliği!”

Hayrı cebren yaptırarak. Gücü yetmezse diliyle söyleyecek:

“—Şöyle yapsanız iyi olur, böyle yapsanız iyi olur...”

Şimdi biz güçsüz insanlar olarak lak lak lak lak konuşuyoruz, kimse bizim sözümüzü dinlemiyor. Olmaz. İnsanın biraz dayattırım gücü olmalı.

“—Bu müstehcen şey doğru değil!” diyoruz, “Müstehcenlik doğru değil!” diyoruz; gazete yine müstehcen şeyi basıyor.

Niye basıyor?

“—Müşterisi var.” diyor. “Sen bana istediğin kadar konuş, müşterisi var bunun.” diyor.

Demek ki kabahat bende, ben müşteri olunca elbette onu yapan çıkıyor. Demek ki almayacağım, demek ki almamam gerekiyor.

Yattırım gücümüz olacak.

“—Bu müslümanları pek kızdırmaya gelmez. Kızarsa müessesemizin çanına ot tıkanır, geçimimiz daralır, işimiz yürümez, metamız satılmaz...” diye biraz hileden, hud’adan, edepsizlikten, arsızlıktan korkacak.

Bizim yattırım gücümüz olmadıktan sonra istediğin kadar söyle; alay ediyor, alay mevzu yapıyor...

Haklı olanın aynı zamanda güçlü olması lazım. Emr-i mâruf, nehy-i münker öyle olur.

Müslüman şuurlu oldu mu, müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz, edepsizlik yapılmaz.

“—Burada biz bu edepsizliği yapmayalım, bu hacı amcalar bizi mahveder!” derler, orada yapmazlar.

Onun için hepiniz emr-i mâruf, nehy-i münker vazifenizi müdrük olun. Bu memleket bizim memleketimiz olduğuna göre şerleri temizleyeceğiz, hayırları kalkındıracağız. Etraf gül gülistan olacak, tertemiz olacak, park bahçe olacak; toz toprak kalmayacak, pislik kalmayacak.

Şimdi geldim, yollarda bakıyorum... İstanbul büyük bir şehir.Köşe başlarına yığılmışlar çöpleri, yığılmışlar çöpleri... Gelen atmış, gelen atmış... Bizim şurada kitabevimiz var, onun köşesini çöp toplama yeri bellemişler, oraya atmışlar. O da oraya bir yazılar yazmış, kim canı yanıyorsa filan...

Buraya bir tane bidon konur, her apartmanın bir çöp bidonu olur. Bu nedir böyle, bu meydana çöpleri koymak? Ne biçim iştir?

Düzelecek. Her şeyimizin pırl pırl tertemiz olması lazım. İslâm’a yakışır şekilde olması lazım.

Avrupa’dan, Amerika’dan birisi geldiği zaman, bizim memleketimize bir geldi mi:

“—Allah Allah, evin içi gibi ter temiz... Ne biçim memleket burası, ne güzel memleket! Şu insanların kibarlığına bak, şu zarafetine bak, şu tok gözlülüğüne bak!” demesi lazım!

Bunu yapmak için tek tek herkesin arzusunun birleşmesi gerekiyor. Sadece benim istemem yetmiyor, hepimizin istememiz gerekiyor ki hayır olsun. Ben böyle hayrı işleyip dururken,

ötekisi şerri işlerse, onlar ekseriyette olursa, o zaman tersine gidiyor. O zaman da:

“—İşte canım, Türk işi...” derler, “Ne olacak, bunların yaptığı şeyden bir hayır mı gelir? Yaptığı alet bozular, yaptığı şey çürük olur...”

Öyle olmayacak!

Demek ki emr-i mâruf, nehy-i münker vazifemizi yapmadığımız zaman Allah başımıza bir belâ gönderiyor, ceza gönderiyor ve o ceza kalksın diye de dua ediyor insanlar, Müslümanlar:

“—Yâ Rabbi! Bu başımıza musallat oldu; bu dert, bu felaket, bu musibet geldi; kaldır bunu yâ Rabbi!” diyorlar, kalkmıyor.

Kuraklık gönderir, şöyle olur, böyle olur.

Hiç tahmin eder misin: Rusya’da nükleer santralda bir arıza çıkıyor, ne kadar insan ölüyorsa ölüyor. Büyük panik içinde herkes başka yerlere kaçışıyor. Radyasyon havalara dağılıyor. Rüzgâr bir Avrupa tarafına estiği zaman, Avrupa ülkelerinin korkudan ödleri patlıyor. Bir aşağı döndüğü zaman, Balkan ülkelerinin ödleri patlıyor. Bizim memlekette de tedbirler:

“—Aman bize de gelecek mi gelmeyecek mi?”

Suudi Arabistan Avrupa’dan gıda almayı durduruyor. Neler oluyor?..

Bir tane bak, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin azabından küçük bir numune bu. Bir santralda bir küçücük arıza oluverince iş nerelere varabilecek.

İsterse, bu kudret sahibi Allah Rusya’yı mahvedebilir mi? Eder.

Dünyayı mahvedebilir mi? Eder. Her şeye kadir...

وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

(المائدة: ١٢٠؛ هود: ٤)

(*Ve hüve alâ külli şey'in kadîr.*) [O her şeye hakkıyla kâdirdir.] (Mâide, 5/120; Hûd, 11/4)

Hepsini yapabilir. Ama mühlet veriyor. Biz bu mühletten faydalanmalıyız. Dilerse kahreder de fırsat veriyor, mühlet veriyor, “Kullarım belki düzelirler, tevbe ederler.” diye. Bu azap başına gelmeden insanların doğru yolu bulması lazım.

“—Bulmuyorlar hocam.”

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ

(يوسف: ١٠٣)

(*Ve mâ ekserü'n-nâsi velev haraste bi-mü'minîn*)
“Ey Rasûlüm, sen ne kadar arzu etsen, kıvransan, yansan, yakılsan, hırs ile istesen insanların çoğu mü'min olmayacaklar.” (Yusuf, 12/103)

Ayet-i kerîmede Peygamber Efendimiz'e böyle buyrulmuş.

Müslümanlar, koca bir siyah sığır derisinde bir ak kıl kadar olacak. Ötekilerin hepsi cehennem ehli...

Onun için, eh olmazsa olmaz. Sen kendini cehennemden kurtarmaya bak kardeşim. İnsanların büyük kahir ekseriyeti cehennemde yanacak. Hem de yer sıkıntısı yok.

Ayet-i kerîmede buyuruluyor ki:

يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلْ امْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ

(ق: ٣٠)

(*Yevme nekülü li-cehenneme heli'mtele'ti, ve tekülü hel min mezîd*) “O günde Allah-u Teâlâ Hazretleri soracak:

(*Heli'mtele'ti*) Ey benim cehennemim, ey benim kahrımın yurdu olan, yeri olan, mahalli olan cehennemim! Doldun mu?

(*Ve tekulu hel min mezîd*) Cehennem diyecek ki: Yâ Rabbi, daha var mı? Gönder!” (Kaf, 50/30)

Yer sıkıntısı yok, o kadar insanı aldığı halde...

Başka türlü yola gelmeyecek de, onun susturulmasını Allah-u Teâlâ Hazretleri emredecek. Cehennemini nasıl susturulacağını yine o bilecek.

Onun için, kötülüklerden kendimizi alıkoyalım. Allah'ın azabından korkalım. Kendimizi dualarımızın kabul olmayacağı duruma düşürmeyelim. Şimdiden vazifemizi yapalım da dualarımızın kabul olmayacağı duruma kendimizi düşürmeyelim. Bu çok önemli.

Bu sözlerim bana Peygamber Efendimiz'in bir başka hadîs-i şerîfini hatırlattı. Efendimiz buyuruyor ki:

“—Geniş zamanınızda, bolluk zamanınızda, rahatlık zamanınızda Allah'a dua edin ki darlık zamanınızda yaptığınız duaları Allah kabul etsin.”

“—Şimdi paran var mı?

“–Var...”

“–Sıhhatin yerinde mi?”

“–Yerinde...”

“–İşin iyi gidiyor mu?”

“–Gidiyor.”

“–İtibarın tamam mı?”

“–Tamam...”

“–Keyfin güzel, her şeyin yerli yerinde... İbadetten yananasılısın? Duadan, namazdan, niyazdan, tesbihten, zikirten yana nasılısın?”

Hiç o tarakta bezi yok. İhtiyacı yok ki, ne istesin Allah’tan? Her şeyi vermiş! İhtiyacı yok, istemiyor.

Bir kanser veriyor, çocuğuna bir şey geliyor, işine bir şey geliyor; o zaman cami cami, hoca hoca dolaşıyor:

“–Aman hocam, bana dua et! Bir nefes eyleseniz, bir dua buyursanız, bir üfürseniz suyun içine...” ve saire.

Genişlik zamanında dua edeceksin, Allah’a kulluk vazifeni yapacaksın, zikrini tesbihini yapacaksın ki, darlık zamanında Allah ihsan eylesin.

Onun için kendimizi duası kabul edilmez insan durumuna düşürmeyelim. Vazifemizi bilelim. Çoluk çocuğumuza, muhitimize, çevremize emr-i mârufumuzu, nehy-i münkerimizi yapalım da dua kapımız açık olsun, dua etmeye yüzümüz olsun, dua ettiğimiz zaman Allah duamıza icabet eylesin...

c. Susulacak Zaman

Bu ikinci hadîs-i şerîfte bir müsaade tarafı geldi. Emr-i mâruf, nehy-i münker vacib ya, boynumuzun borcu ya...

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

وَجَبَ عَلَيْكُمُ الْأَمْرُ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيُ عَنِ
الْمُنْكَرِ مَا لَمْ تَخَافُوا أَنْ يُؤْتَىٰ إِلَيْكُمْ مِثْلُ الَّذِي
نَهَيْتُمْ عَنْهُ. فَإِذَا خِفْتُمْ ذَلِكَ، فَقَدْ حَلَّ لَكُمْ
السُّكُوتُ

(أبو نعيم، والديلمي عن مسور)

RE. 459/8 (*Vecebe aleykümü'l-emru bi'l-ma'rûfi ve'n-nehyü ani'l- münkeri, mâ lem tehâfû en yü'tâ ileyküm mislü'llezî nuhîtüm anhu; feizâ hıftüm zâlike, fekad halle lekümü's-sükûtu.*)

(*Vecebe aleykümü'l-emru bi'l-ma'rûfi ve'n-nehyü ani'l-münkeri*) “Sizin boynunuza emr-i mâruf, nehy-i münker borçtur, vecibedir ama, (*mâ lem tehâfû en yü'tâ ileyküm mislü'llezî nuhîtüm anhu*) yapmayın denilen şey, siz söylediğiniz zaman size dönecekse, size de zarar verecekse, (*feizâ hıftüm zâlike, fekad halle lekümü's- sükûtu*) o zaman söylemeyebilirsiniz.

⁵ Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.391, no:7133; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1014; İbn-i Hacer, *el-İsabe*, c.VI, s.120, no:8000; Misver RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.III, s.74, no:5559; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.439, no:25258.

O zaman, böyle bir korku olduğu zaman, sinip susabilirsiniz. Ona müsaade var.” diyor Peygamber Efendimiz.

Bir şeyi yaptırtmamak için ortaya atılacaksın ama senin de canına okuyacaklar, âciz kalacaksın, güç yetiremeyeceksin. Ozaman, o gibi güç durumda ses çıkartmamak olabiliyor. O yasaklanan şey dönüp senin üstüne gelecekse, adamlar onu bırakıp da sana çullanacaklarsa bu sefer, söylememe durumu olabiliyor imiş. Bu bir müsaade tarafıdır.

Ama evinde kim ne diyecek sana? Mahallende kim ne diyecek? İş yerinde kim ne diyecek? Tatlı tatlı söylersin, yumuşak yumuşak söylersin. Bir hediye verirsin, öyle söylersin. İltifat edip öyle söylersin. İnsan ille böyle sertelme durumuna gelmez ki. Burada yapamazsan öbür tarafta yaparsın.

Çok zorbalar var... Arabanın camını kırmaya çalışıyor. Bizim akrabaların oturduğu mahallede oluyor bu. Camını kırmaya çalışıyor. Yukarıdan camını açmış arabanın sahibi:

“—Ne kurcalıyorsun arabamı?” diyor. Aşağıdan pervasız adam diyor ki:

“—Yukarıdan ne konuşuyorsun, aşağı gel de konuşalım!”

Hırsız, arabanın sahibine çatıyor; “Yukarıdan ne bağırup çağırıyorsun?” diyor, “Aşağı gel de öyle konuşalım!” diyor. Kabadayı, belinde bıçağı var. Şimdi al başına belayı...

Olan hadise bu, bir mahallede apartmanların arasında oluyor. İnmiş aşağıya adamcağız, adam da bıçağını çekmiş, başparmağının ucuna

ayarlamış ucunda üç-dört santim bıçakta yer bırakıyor, karnına saplayıvermiş, yaralamış gitmiş. Ceketini omuzunda sallana sallana gitmiş.

Peki o mahalledeki öteki insanlar ne oldu, bilmiyorum. Yok galiba erkek filan, o mahallede hiç erkek yok. Yaralanmış adam, kanlar içinde öyle kalmış orada.

Böyle belalılar var. Tabii o zaman demek ki bu gibi şartlarda bela olduğu zaman biraz sessiz kalabiliyor.

Allah insanı böyle zor şeylerle imtihan etmesin. Hani sobanın külünü boşaltmak için kürekler olur ya... Herkes küreğini alsaydı, o apartmanda on beş daire var, hepsi çıksalardı o adamın pestilini çıkartırlardı, karakola götürüp teslim ederlerdi. Müşterek hareket etme olmadığı için, bak başına ne şeyler geliyor.

d. Hasenenin ve Günahın Sonuçları

Bir hadîs-i şerif kaldı, o da en müjdeli hadis bundan sonra. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁶

وَجَدْتُ الْحَسَنَةَ نُورًا فِي الْقَلْبِ وَزِينًا فِي الْوَجْهِ،
وَقُوَّةً فِي الْعَمَلِ وَوَجَدْتُ الْخَطِيئَةَ سَوَادًا فِي الْقَلْبِ
وَشَيْنًا فِي الْوَجْهِ

(حل. عن أنس)

⁶ Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.381, no:7109; Ebu Nuaym, *Hilyetü'l-Evliya*, c.II, s.161; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XVI, s.110, no:44084; Camiü'l-Ehadis, c.XXII, s.440, no:25260.

RE. 459/9 (*Vecedtü'l-hasenete nûran fi'l-kalbi, ve zeynen fi'l- vechi, ve kuvveten fi'l-ameli; ve vecedtü'l-hatîete sevâden fi'l-kalbi, ve şeynen fi'l-vechi, ve vehnen fi'l-ameli.*)

(*Vecedtü'l-hasenete nûran fi'l-kalbi*) “Yapılan şu iyiliğin, hasenâtın hâline baktım da onu kalpte nur olarak gördüm.”

“İnsanlar hayır hasenât, iyilik yapıyor ya, insan iyilik yaptı mı kalbinde nur beliriyor. (*Ve zeynen fi'l-vechi*) Yüzünde ziynet oluyor. (*Ve kuvveten fi'l-ameli*) Amelde kuvvet oluyor. Yani insanın yaptığı salih amellere gücü kuvveti artırıyor.”

(*Ve vecedtü'l-hatîete sevâden fi'l-kalbi*) “Ve günahı da kalpte bir karalık, karartı olarak gördüm. (*Ve şeynen fi'l-vechi*) Yüzde bir ayıp olarak gördüm. (*Ve vehnen fi'l-ameli*) Sâlih amelleri işlemekte de düşkünlük olarak gördüm.” diyor.

Demek ki biz iyi şeyleri yaptığımız zaman kalbimizin nuru artacak, yüzümüzün nuru artacak, şerefimiz olacak, alnımız açık olacak ve öteki amellere de Allah güç kuvvet verecek. Birisini yapabilince ötekisini yapmaya da Allah-u Teâlâ Hazretleri güç kuvvet verecek.

Onun için, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:⁷

⁷ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.343, no:1081; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.381, no:1856; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.171, no:5359; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.421, no:724; Taberânî, *el-Ehâdisü't-Tuvâl*, c.I, s.227, no:21; Beyhakî, *Fadâilü'l-Evkât*, c.I, s.478, no:261, 262; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.181, no:998; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.457; Ebû Hüreyre RA'dan.

بَادِرُوا بِالْأَعْمَالِ الصَّالِحَةِ

(د.ع.ق. عن جابر)

(*Bâdirû bi'l-a'mâli's-sâlihati*) “Sâlih amellere, iyiliklere koşturun! Mübaderet edin, yarışa yarışa sâlih amelleri işlemeye girişin!”

Her bakımdan güzel.

e. Kardeşlerimle Bir Karşılaşıyordum!

Bu sayfanın son hadis-i şerifi...

El-Berâ ibn-i Âzib RA'dan rivayet edildiğine ve İbn-i Asâkir'in kitabına kaydettiğine göre, Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:⁸

وَدِدْتُ أَنِّي لَقَيْتُ إِخْوَانِي قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ
أَلَسْنَا إِخْوَانَكَ قَالَ أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانِي قَوْمٌ
يَجِيئُونَ مِنْ بَعْدِي يُؤْمِنُونَ بِي وَلَمْ يَرُونِي قَالَ
يَا أَبَا بَكْرٍ أَلَا تُحِبُّ قَوْمًا بَلَغَهُمْ أَنَّكَ تُحِبُّنِي
فَأَحَبُّوكَ بِحُبِّكَ إِيَّايَ فَأَحَبَّهُمْ أَحَبَّهُمُ اللَّهُ

(كر. عن البراء)

⁸ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.155, no:12601; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXX, s.139; c.LIV, s.172, no:11430; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.V, s.275; Berâ ibn-i Âzib RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.184, no:34586; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.441, no:25265.

RE. 459/10 (*Vedidtü ennî lakîtu ihvânî. Kâlû: Yâ rasûla'llâh, elesnâ ihvâneke? Kâle: Entüm ashâbî ve ihvânî kavmun yecîûne min ba'dî yû'minûne bâ ve lem yerevnî. Kâle: Yâ ebâ bekir, elâ tuhibbu kavmen belağahüm enneke tuhibbunî feehabbûke bi-hubbike iyyâye? Feehibbehüm ehabbehümü'llâhu.*)

Bu hadîs-i şerîfte bize büyük bir müjde vardır ki Peygamber Efendimiz bir gün buyurmuş:

(*Vedidtü ennî lakiytü ihvânî*) “Aah ahh! Keşke ihvânıma, kardeşlerime bir kavuşsam! Canım kavuşmayı istedi. Kardeşlerime kavuşsaydım ne iyi olurdu!” diye bir temenni ızhar etmiş Peygamber SAS.

(*Kâlû*) Sahâbe-i kirâm RA ecmaîn, buyurmuşlar ki:

(*Yâ rasûla'llâh, elesnâ ihvâneke*) “Yâ rasûlallah, biz senin kardeşlerin değil miyiz?” Böyle etrafında ashabin toplanmışız, biz işte karşınızdayız ya...

(*Kâle*) Peygamber SAS buyurdu ki:

(*Entüm ashâbî*) “Siz benim ashabımsınız. Benim ihvânım başka...”

(*Ve ihvânî kavmün yecîûne min ba'dî*) “İhvanım, benden sonra, benim hayatımdan sonra, benim devrimden sonra, ben bu dünyadan ayrıldıktan sonra ilerde gelecek olan kimselerdir. (*Yû'minûne bâ ve lem yeravnî*) Beni görmedikleri halde bana iman ederler.”

Biz yani el-hamdü lillâh, görmeden Rasûlullah'a iman edenler, Efendimiz'in böyle temenni ettiği ihvânı oluyoruz. Kardeş payesi veriyor bize, kardeşlerim diyor. Görmeden inananlar.

Muhterem kardeşlerim!

Burada bir ana prensibimizi hatırlatmak istiyorum:

Ümmetin bozulduğu zamanda sünnete sarılıp Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihyâ edene yüz şehid sevabı var. Yüz şehid sevabı... Onu almaya koşturalım. Efendimiz'in yolunca yürüyüp o şehid sevaplarını almaya koşturalım. Çünkü her zaman harp darp olmuyor, bu şehidlik eskiden, "Ya Allah! Hadi gazaya gidiyoruz!" besmeleyle yola çıkılırmış. Şimdi harp olur olmaz... Olursa yine gideriz, şehid oluruz da ama Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihyâya gayret edelim de o şehid sevaplarını alalım!

(Kâle) Hadisin arkasından, Ebû Bekr-i Sıddîk RA Efendimiz'e buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:

(Elâ tuhibbi kavmen beleğahüm enneke tuhibbûnî feehabbûke bi-hubbike iyyâye feehibbehüm ehabbehümü'llâh)

"Sen şu kavmi sevmez misin ki, şu topluluğu sevmez misin ki... *(Belağahüm enneke tuhibbunî)* Onlara senin beni sevdiğinin haberi gitmiş ey Ebû Bekir!" Sen beni seviyorsun ey Ebû Bekir! Bana malınla, canınla yardımcı oldun, en yakın ashabım oldun. *(Feehabbûke bi-hubbike iyyâye)* "Onlar senin bana bağlılığını, sevgini bildikleri için seni seviyorlar. Sen beni sevdiğin için, onlar da seni seviyorlar."

(Feehibbehüm) "Sen onları sevmez misin, onlara muhabbet beslemez misin? Sen de onları sev! *(Ehabbehümü'llâhu)* Allah da onları sevsin!" buyurmuş.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz, ulemâmızın ittifak ettiğine göre, Peygamber Efendimiz'den sonra ümmetin en üstünüdür. Faziletçe en üstün sahabe, sahabenin en üstünü Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'dir. Çok deliller var.

Peygamber Efendimiz'in ilk iman eden sahabesi. İlk başta iman eden sahabeden. Kızını Peygamber SAS Hazretleri'ne verdi, malını Peygamber SAS Efendimiz'e tahsis eyledi. Her bakımdan ömrünü Peygamber Efendimiz'in hizmetinde geçirdi. Peygamber Efendimiz'in arkasından o mübarek makama halife oldu. Daha başka delil ister mi insan?

Efendimiz ahirete göçünce, göçmeden daha mihraba onu geçirdi. Vefat ettikten sonra da ümmetin halifesi oldu, bütün ümmetin başı oldu. Kendisi vefat ettiği zaman da, Peygamber Efendimiz'in kabir komşusu oldu. Öyle bir mübarek insan...

Allah-u Teâlâ Hazretleri şefaatine nâil eylesin... Onun o mübarek güzel nümune imanından bizlere de ihsan eylesin... Âhirette onlara bizi komşu eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele-i şerîfe!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

11. 05. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

